



## El joc net i la glòria esportiva

COMISSIÓ ÈTICA ESPORTIVA | 11/02/2022

El 'fair play' és quelcom digne de ser alabat perquè suposa una actuació en benefici d'altres en situacions que generen un detriment en els mateixos interessos o expectatives.



En els Jocs Olímpics de Berlín, coneguts com els jocs de Hitler, el saltador alemany Luz Long liderava la prova de triple salt. Mentrestant, Jesse Owens, l'atleta nord-americà negre que havia guanyat dues medalles d'or en 100 i 200 metres, fallava tots els seus salts. Un dels motius era l'enuig provocat pel fet que Hitler li retirés la salutació per les seves victòries. Long, que estava a punt de guanyar amb un salt de 7,86 metres, va ajudar a Owens corregint la seva carrera, encara que era conscient que amb allò corria el risc de perdre la prova. Cosa que finalment va acabar de succeir, quan Owens va saltar en el seu últim intent 8.06 metres.

Sense arribar a tenir la repercussió de l'exemple de Luz Long, fa un parell de setmanes va haver-hi un altre cas de fair play en el món del futbol. En un partit de la lliga italiana, l'Atalanta anava guanyant el Torino 3-0. Andrea Belotti, capità del Toro, conduïa la pilota cap a l'àrea de l'equip de Bèrgam, quan cau a terra. Semblava que havia estat empenyat per un rival. De fet, així ho va creure l'àrbitre que va acabar assenyalant infracció mostrant targeta groga a l'infractor. Però, el davanter torinès, immediatament, li va dir al col·legiat que no va haver-hi contacte, que la falta no va existir, que no hi havia motiu



per amonestar al defensor de l'Atalanta.

El col·legiat va fer cas. No va haver-hi targeta pel defensor del conjunt local i va decidir reiniciar el joc. Els futbolistes de l'equip rival van aplaudir l'actitud que va exhibir l'integrint de la Selecció Absoluta d'Itàlia. El partit es va reprendre i el Torino va remuntar el resultat. D'anar perdent 3-0, va acabar empatant 3-3. Andrea Belotti, a més, va fer un dels gols.

Els dos exemples mereixen qualificar-se d'actes propis del fair play, un valor que es predica de l'esport, però que cada vegada és més infreqüent veure'l en els terrenys de joc. Malgrat que aquesta expressió dista molt de tenir un significat clar, podem acudir a Sèneca per caracteritzar un dels seus trets. Deia el filòsof d'origen cordovès que l'adversitat és ocasió per a la virtut, perquè és fàcil proclamar en abstracte la bondat, com també a penes té costos presumir d'altruisme o virtut quan l'acte que es realitza no genera un perjudici en la mateixa persona o quan col·lateralment obtenim un benefici.

El fair play és quelcom digne de ser alabat perquè suposa una actuació en benefici d'altres en situacions que generen un detriment en els mateixos interessos o expectatives. Long va perdre l'oportunitat de guanyar una medalla d'or, mentre que Bellotti deixava passar l'oportunitat de què li assenyalés una falta en una zona del terreny de joc on les possibilitats de marcar un gol eren elevades. Aquest punt de vista impersonal en l'ajuda al rival és precisament el que van demostrar ambdós en veure a qui beneficiava la seva acció.

Però cada vegada és més complicat ser un esportista que honri el fair play en situacions, com les descrites, doncs aquell no només ha de renunciar anys d'intens sacrifici, sinó que, en moltes ocasions, també a suculents ingressos econòmics o sofrir la pressió del club o del país al qui representa. Inclús en altres categories on les recompenses disten de ser tan elevades, la lògica esportiva actual, marcada per la competitivitat i una vana esperança de fama futura descoratgen cada vegada més el fair play i la glòria de l'esportista exemplar. I és que en l'esport no és el mateix la fama que la glòria.

# NOTA DE PREMSA



**FEDERACIÓ  
CATALANA**  
DE FUTBOL



Departament de  
premsa i comunicació

T. 93 265 24 77 Ext. 2081  
premsa@fcf.cat

[www.fcf.cat](http://www.fcf.cat)

Autor: José Luis Pérez Triviño, responsable Subcomissió Ètica Esportiva i Xarxes Socials de l'FCF.